

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
BROJ: 43 0 Rs 199721 23 Rsž
Zenica, 08.06.2023. godine

Kantonalni sud u Zenici, u građanskom vijeću sastavljenom od sudija: Nusret Halilović, kao predsjednik vijeća, Adnan Baručija i Sanela Popović, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A. S. iz Z., ul...., zastupan po punomoćniku Senad Bilić, advokat iz Sarajeva, protiv tuženih: 1. Zeničko-dobojski kanton, Ministarstvo za obrazovanje, nauku, kulturu i sport i 2. Federacija Bosne i Hercegovine Odbor državne službe za žalbe FBiH, ul. Hamdije Čemerlića br. 2, Sarajevo, radi poništenja rješenja tuženih, v.s. 30.000,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja podnesenoj protiv presude Općinskog suda u Zenici broj 43 0 Rs 199721 21 Rs od 05.04.2023.godine, u sjednici vijeća održanoj dana 08.06.2023.godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim je traženo da se poništi rješenje Ministarstva za obrazovanje, nauku, kulturu i sport broj: 10-13-8970-4/20 od 16.11.2020.godine, rješenje Odbora državne službe za žalbe broj: 01-30-1034/20 od 21.05.2021. godine, da se nalaže prvotuženom da tužitelja vrati na poslove "šef Odsjeka za poslove saobraćajne edukacije" u Sektoru za planiranje, analitiku i poslove saobraćajne edukacije u Ministarstvu za obrazovanje, nauku, kulturu i sport Zeničko-dobojskog kantona i uspostavi mu sva prava iz radnog odnosa kao da nisu donesena rješenja Ministarstva za obrazovanje, nauku, kulturu i sport broj: 10-13-8970-3/20 od 16. 11. 2020. godine i Rješenja Odbora državne službe za žalbe broj: 01-30-1034/20 od 21. 5. 2021.godine, da se naloži prvotuženom da tužitelju na ime neisplaćenih plata, dodataka na platu, naknada plata, uvećanja plata po osnovu minulog rada u periodu od 17.11.2020. godine do 14.12.2022. godine, isplatiti iznos od 36.470,34 KM, sa zakonskim zateznim kamatama kako je to pobliže označeno u pobijanoj presudi, da se obaveže prvotuženi da na ime otpremnine isplati tužitelju iznos od 8.100,00 KM sa kamatama od dana 22.11.2020.godine, kao dana sticanja uslova za penzionisanje pa do isplate, da se obaveže prvotuženi da u ime tužitelja uplati Federalnom zavodu za PIO/MIO, kao i Zavodu zdravstvenog osiguranja, doprinose za penzijsko, invalidsko i zdravstveno osiguranje na ime doprinosa za PIO/MIO iznos od 24.182,82 KM i to za

2020.godinu isplati na ime doprinosa PIO/ZO iznos od 1.369,00 KM; za 2021.godinu isplati na ime doprinosa PIO/ZO iznos od 11.128,69 KM; za 2022.godinu isplati na ime doprinosa PIO/ZO iznos od 11.685,13 KM, da se obavežu tuženi da tužitelju nadoknade troškove parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama u roku od 15 dana od dana donošenja presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Prvostepenu presudu pobija tužitelj blagovremeno izjavljenom žalbom u cijelosti zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da drugostepeni sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu preinači i u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev uz naknadu troškova postupka ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tuženi Zeničko-dobojski kanton Ministarstvo za obrazovanje, nauku, kulturu i sport (dalje: Ministarstvo) je osporio navode žalbe tužitelja predlažući da se ista odbije i prvostepena presuda potvrdi.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na povrede odredaba parničnog postupka i pogrešnu primjenu materijalnog prava u skladu sa odredbama člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), drugostepeni sud je zaključio sljedeće:

Žalba nije osnovana.

Predmet spora bio je zahtjev za poništenjem rješenja o prestanku radnog odnosa državnog službenika, vraćanje na rad, isplata plaće, dodataka na platu, naknada plata, uvećanja plata po osnovu minulog rada za period od prestanka rada do vraćanja na rad, isplata otpremnine, te uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje.

Prvostepeni sud je na temelju nespornih činjenica, te činjenica utvrđenih ocjenom izvedenih dokaza, odnosno na temelju rezultata cjelokupnog postupka utvrdio činjenično stanje, koje i ovaj sud nalazi pravilno utvrđenim, a iz kojeg proizlazi:

- da je tužitelj kao državni službenik bio zaposlen kod tuženog Ministarstva na radnom mjestu „šef Odsjeka za poslove saobraćajne edukacije” u Sektoru za planiranje, analitiku i poslove saobraćajne edukacije;

- da je tužitelj rješenjem Ministarstva broj 10-34-10494/17 od 19.07.2017.godine suspendovan s posla počev od 19.07.2017.godine sve dok za to postoji potreba, odnosno do sticanja zakonskih osnova za ukidanje preventivne suspenzije, ili za njeno određivanje po drugom osnovu, s tim da za vrijeme trajanja preventivne suspenzije imenovani državni službenik ima pravo na puni iznos svoje osnovne plaće;

- da je presudom Općinskog suda u Zenici br. 43 0 K 153632 17 K od 04.11.2019. godine tužitelj oglašen krivim za produženo krivično djelo primanja dara i

drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH u vezi sa članom 55. KZ FBiH te produženo djelo zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH u vezi sa članom 55. i 31. KZ FBiH a sve u vezi sa članom 54. KZ FBiH i osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4 godine i 6 mjeseci a u koju kaznu se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 13.07.2017.godine do 10.10.2017. godine. Stavom drugim izreke presude tužitelju je shodno odredbi člana 76. stav 1. KZ FBiH, pored kazne zatvora izrečena mjera zabrane rada u državnim organima, javnim ustanovama i javnim preduzećima u trajanju od 3 (tri) godine s tim da vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora se ne uračunava u vrijeme trajanja navedene sigurnosne mjere. Stavom 3. izreke presude a u smislu čl. 78 stav 1. KZ FBiH tužitelju je izrečena mjera bezbjednosti oduzimanja predmeta te stavom 4. a u skladu s odredbom člana 114. stav 1. KZ FBiH, tužitelju se oduzima imovinska korist pribavljena krivičnim djelom u iznosu od 50.000,00 KM;

- da je presudom Kantonalnog suda u Zenici br. 43 0 K 153632 19 Kž 3 od 14.05.2020.godine odlučujući po žalbama Kantonalnog tužioca u Zenici i branioca optuženog S. A. podnesenih protiv presude Općinskog suda u Zenici br. 43 0 K 153632 17 K od 04.11.2019.godine žalba Kantonalnog branioca odbijena kao neosnovana a djelomično uvažena žalba branitelja optuženog S. A. te prvostepena presuda preinačena u pogledu odluke o kazni i izrečenoj mjeri oduzimanja imovinske koristi na način da je tužitelj osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 godine i 6 mjeseci te se od tužitelja oduzima imovinska korist pribavljena krivičnim djelom u iznosu od 500,00 KM a u ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena;

- da je Nalogom za izvršenje mjere sigurnosti zabrane rada u državnim organima, javnim ustanovama i javnim preduzećima osuđenom S. A., br. 43 0 K 153632 17 K od 29.05.2020.godine Ministarstvu kao poslodavcu tužitelja S. A., dostavio Općinski sud u Zenici u prilogu kojeg je dostavljena pravomoćna presuda Općinskog i Kantonalnog suda u Zenici radi postupanja po istoj u pogledu izrečene sigurnosne mjere - zabrane rada u državnim organima, javnim ustanovama i javnim preduzećima u trajanju od 3 godine zaposleniku S. A.. Prvotuzenom se nalaže da odmah po prijemu predmetnog Naloga postupi po dostavljenim pravosnažnim presudama u pogledu izvršenja predmetne mjere sigurnosti za osuđenog S. A. tj. da s istim odmah raskine radni odnos i o tome obavijeste sud uz upozorenje da ne postupanje po pravomoćnim presudama Općinskog i Kantonalnog suda predstavlja izvršenje krivičnog djela iz člana 353. KZ FBiH, odnosno neizvršenje sudske odluke iz člana 351. KZ FBiH;

- da je tuženi Ministarstvo rješenjem broj: 10-13-8970-3/20 od 16.06.2020.godine, tužitelju utvrdio prestanak radnog odnosa u tom organu kantonalne uprave, zaključno sa danom 18.06.2020.godine;

- da je odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj na naprijed citirano rješenje o prestanku radnog odnosa tuženi Odbor državne službe za žalbe (dalje: Odbor) donio rješenje broj: 01-30-669/20 od 07.09.2020. godine, kojim je rješenje tuženog Ministarstva poništio i predmet vratio na ponovni postupak;

- da je dopisom Općinskog suda u Zenici br. 43 0 K 153632 17 K od 09.11.2020. godine postupajući sudija Agić Sabrija, ponovno skrenu pažnju Ministarstvu da je bilo dužno u skladu s odredbom člana 76. stav 1. i 2. KZ F BiH, provesti izrečenu sigurnosnu mjeru zabrane rada u državnim organima, javnim ustanovama i javnim preuzećima S. A., odmah nakon dostavljanja naloga za izvršenje mjere sigurnosti, podsjećajući da je izrečena mjera sigurnosti izvršava po pravosnažnosti presude i neovisno od izrečene kazne zatvora jer vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora ne uračunava se u vrijeme trajanja izrečene mjere zabrane rada u državnim organima, javnim ustanovama i javnim prezećima, s ponovnim upozorenjem prvotuženom Ministarstvu da neizvršenje pravomoćne sudske odluke predstavlja krivično djelo u smislu odredbe čl. 351 KZ F BiH.

- da je rješenjem Ministarstva broj: 10-13-8970-3/20 od 16.11.2020. godine tužitelju postavljenom na poslove "šefa Odsjeka za poslove saobraćajne edukacije" u Sektoru za planiranje, analitiku i poslove saobraćajne edukacije, u Ministarstvu utvrđen prestanak radnog odnosa sa danom 16.11.2020.godine kada će biti odjavljen iz službenih evidencija tuženog Ministarstva;

- da je rješenjem Odbora broj 01-30-1034/20 od 21.05.2021. godine žalba žalitelja S. A. izjavljena na rješenje tuženog Ministarstva broj: 10-13-8970-3/20 od 16.11.2020. godine, odbijena kao neosnovana.

Na temelju takvih činjeničnih utvrđenja, prvostepeni sud smatra da je tužitelju kao državnom službeniku radni odnos kod tuženog Ministarstva prestao zbog mjere sigurnosti izrečene u pravosnažno okončanom krivičnom postupku koji je protiv njega vođen a ne zbog izrečene kazne zatvora u trajanju od 3 godine i 6 mjeseci a još manje po nalogu postupajućeg sudije Općinskog suda u Zenici, kako se to u tužbi pogrešno prezentira. Pritom, prvostepeni sud smatra da to što Zakon o državnoj službi u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj 29/03, 23/04, 39/04, 54/04, 67/05, 8/06, 77/06 - odluka US, 34/10 - odluka US, 45/10 - dr. zakon, 4/12, 99/15 i 9/17 - odluka Ustavnog Suda) ne reguliše status državnog službenika kojem je izrečena mjera sigurnosti, a shodno odredbi člana 47. Zakona o državnoj službi Federacije BiH, imaju se primijeniti odredbe člana 94. stav 1. alineja i. Zakona o radu („Službene novine Federacije BiH“, broj 26/16, 89/18 i 44/22) kojim je između ostalog propisano da radni odnos prestaje ako radniku bude izrečena mjera sigurnost/bezbjednosti, vaspitna ili zaštitna mjera u trajanju dužem od tri mjeseca - početkom primjene te mjere, a primjena izrečene mjere je nastupila danom pravosnažnosti presude kojom je ista izrečena kako to jasno stoji u odredbi člana 119. Krivičnog zakona Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj 36/03, 21/04 - ispr., 69/04, 18/05, 42/10, 42/11, 59/14, 76/14, 46/16 i 75/17) i člana 3. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj 44/98, 42/99, 12/09 i 42/11), te dopisa/naloga koje je tuženom Ministarstvu, kao poslodavcu tužitelja upućivao Općinski sud u Zenici, tj. postupajući sudija Agić Sabrija, shodno svojoj obavezi utvrđenoj odredbom člana 4. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u Federaciji BiH u vezi s finalizacijom donesene krivične presude a koje odredbe se u konkretnom slučaju primjenjuju kao *lex specialis*.

Iz tih razloga prvostepeni sud zaključuje da je pobijano rješenje tuženog Ministarstva kojim je utvrđen prestanak radnog odnosa tužitelju i rješenje tuženog Odbora kojim je odbijena žalba te prvostepeno rješenje potvrđeno, dopuštena i zakonita, jer iz citirane zakonske odredbe Zakona o radu, koja se shodno primjenjuje i na državne službenike (čl. 47. Zakona o državnoj službi) jasno i nedvosmisleno proizlazi da je izricanje mjere sigurnosti poseban i opravdan razlog za otkaz ugovora o radu, odnosno prestanak radnog odnosa u državnoj službi. Pored navedenog prvostepeni sud navodi da činjenica da se tuženi Ministarstvo u preambuli pobijanog rješenja pogrešno pozvao na materijalno-pravni propis kao osnov donošenja istog ne čini rješenje nezakonitim niti otkaz nedopuštenim jer donošenjem istog tuženi Ministarstvo izvršio pravosnažnu sudsku odluku kojom je tužitelju u okviru izrečenih krivičnopравnih sankcija kazne zatvora i izrečena i sigurnosna/bezbjednosna mjera zabrane rada sudsku odluku što je bila njegova zakonska obaveza sa svim materijalno-pravnim posljedicama po radno-pravi status tužitelja, kakve su nastupile pravosnažnoću pobijanog rješenja.

Stoga konačno zaključuje prvostepeni sud da je tužbeni zahtjev usmjeren na poništenje kao nezakonitih rješenja tuženih, te nalaganja tuženom Ministarstvu da tužitelja vrati na poslove koje je radio do prestanka rada ocijenio neosnovanim, te isti u cijelosti odbio.

Ispitujući pobijanu presudu u okviru istaknutih žalbenih razloga te pazeći po službenoj dužnosti na postojanje bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. stav 2. tač. 2), 3), 8), 9), 12) i 13) u vezi člana 221. Zakona o parničnom postupku, ovaj sud nije utvrdio postojanje koje od tih bitnih procesnih povreda.

Protivno žalbenim navodima, prvostepeni sud je odlučne činjenice potpuno i pravilno utvrdio na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom člana 8. Zakona o parničnom postupku te je pravilno primijenio materijalno pravo kada je odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

Isto tako, nije ostvarena niti bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. stav 1. u vezi člana 50. stav 1. Zakona o parničnom postupku, jer je o prijedlogu tužitelja da u predmetu prvostepenog suda postupa stvarno nadležan sud u drugom kantonu Vrhovni sud Federacije BiH rješenjem broj 43 0 Rs 199721 21 R od 22.07.2021.godine odlučio na način da je odbio takav prijedlog smatrajući da u konkretnom slučaju ne postoje razlozi zbog kojih bi se za postupanje mogao odrediti drugi stvarno nadležan sud. Pored navedenog za ukazati je žalitelju a što pravilno zaključuje i prvostepeni sud da je postupajući sudija Sabrija Agić postupio shodno svojoj obavezi utvrđenoj odredbom člana 4. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u Federaciji BiH kom odredbom je propisano kada su ispunjeni uvjeti da se pristupi izvršenju sankcije, nadležni sud određen zakonom kantona ili drugi nadležni sud obavezan je preduzeti potrebne radnje da se izvršenje sankcije provede bez odgađanja u skladu sa ovim zakonom. U konkretnom slučaju upravo je i postupio na navedeni način sudija prvostepenog suda i dostavio pravosnažnu presudu poslodavcu tužitelja da se poduzmu

potrebne radnje kako bi se izvršila sankcija koja je određena u pravosnažnoj osuđujućoj presudi krivičnog suda.

Također, suprotno žalbenim navodima tužitelja obrazloženje koje je dao prvostepeni sud je valjano i isto sadrži jasne razloge koje tužitelj ničim ne dovodi u sumnju pa ga prihvaća i ovaj žalbeni sud i isto je u skladu sa članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku.

U ovom postupku niti materijalno pravo nije pogrešno primijenjeno.

Među strankama nije sporno da je tužitelj državni službenik koji je pravosnažno osuđen za krivična djela kaznom zatvora i kom je pravosnažno izrečena mjera zabrane rada u državnim organima, javnim ustanovama i javnim preduzećima u trajanju od 3 (tri) godine s tim da vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora se ne uračunava u vrijeme trajanja navedene sigurnosne mjere. Nije ni sporno da je pravosnažna osuđujuća krivična presuda i da tužitelj do donošenja pobijanih rješenja nije upućen na izdržavanje kazne zatvora.

Kao sporno među strankama trebalo je raspraviti da li se na državne službenike primjenjuju opći propisi o radu, odnosno odredbe Zakona o radu koje propisuju kada prestaje ugovor o radu budući da Zakon o državnoj službi u Federaciji BiH u članu 51. ne propisuje da državnom službeniku prestaje radni odnos početkom primjene sigurnosne mjere.

Protivno žalbenim navodima, pravilno je prvostepeni sud o tužbenom zahtjevu odnosno o poništenju rješenja o prestanku radnog odnosa državnog službenika prosuđivao kroz odredbu člana 47. Zakona o državnoj službi u Federaciji BiH koja predviđa supsidijarnu primjenu općih propisa o radu osim ako tim zakonom nije drugačije utvrđeno, pa kako prestanak radnog odnosa državnog službenika kom je izrečena sigurnosna mjera zabrane rada u državnim organima, javnim ustanovama i javnim preduzećima nije uređen Zakonom o državnoj službi u Federaciji BiH, te se u ovom slučaju imaju primijeniti opći propisi o radu. Dakle, pitanje prestanka radnog odnosa državnog službenika kom je izrečena sigurnosna mjera zabrana rada ni na koji način nije regulisana Zakonom o državnoj službi u Federaciji BiH, a to dalje znači da se imaju primijeniti opći propisi o radu, odnosno odredbe Zakona o radu koje između ostalog i regulišu načine prestanka ugovora o radu radniku kom je izrečena sigurnosna mjera.

Naime, prema odredbi člana 94. stav 1. tačka i. Zakona o radu ugovor o radu prestaje ako radniku bude izrečena mjera bezbjednosti, vaspitna ili zaštitna mjera u trajanju dužem od tri mjeseca – početkom primjene te mjere.

Odredbom člana 76. stav 2. Krivičnog zakona Federacije BiH propisano je da sigurnosna mjera zabrane vršenja određenog poziva, aktivnosti ili funkcije može se izreći u trajanju koje ne može biti kraće od jedne niti duže od deset godina, računajući od dana pravosnažnosti odluke, s tim da se vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja ove sigurnosne mjere.

U konkretnom slučaju samim nastupanjem pravosnažnosti presude u krivičnom postupku po sili zakona nastala je pravna situacija koju je zakonodavac predvidio za prestanak ugovora o radu odnosno prestanak državne službe, pa se iz tog razloga rješenje o prestanku službe donosi nakon nastupanja činjenice koju zakonodavac vezuje za prestanak, a doneseno rješenje samo je deklaratorni akt kojim se utvrđuje pravna situacija koja je postojala prije donošenja. Pri tome je pravilno utvrđenje prvostepenog suda da pravosnažna krivična presuda kojom je tužitelju izrečena sigurnosna mjera zabrane rada u državnim organima, javnim ustanovama i javnim preduzećima u trajanju od 3 (tri) godine s tim da vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora se ne uračunava u vrijeme trajanja navedene sigurnosne mjere, upravo ta situacija koju je imala u vidu odredba člana 94. stav 1. tačka i. Zakona o radu. Tuženo Ministarstvo je bilo dužno izvršiti navedenu presudu shodno odredbi člana 76. stav 2. u vezi sa članom 119. Krivičnog zakona Federacije BiH, te je posljedično tome donio odluku o prestanku radnog odnosa državnog službenika. Zbog izricanja takve sigurnosne mjere od strane krivičnog suda, državni službenik nije više u mogućnosti da izvršava zadatke predviđene opisom radnog mjesta i samim time i nastavak radnog odnosa nije moguć, što opravdava prestanak radnog odnosa, pa nije pravno relevantna okolnost da tužitelj nije stupio na izdržavanje kazne zatvora. S tim u vezi, pogrešno je stajalište žalitelja da je prestanak radnog odnosa državnog službenika moguć tek stupanjem na izdržavanje kazne zatvora kada mora biti odsutan sa rada u državnoj službi duže od šest mjeseci, s obzirom da pravne posljedice izrečene sigurnosne mjere zabrane vršenja određenog poziva, aktivnosti ili funkcije, nastupa od dana pravosnažnosti odluke, a što dalje upućuje na zaključak da se ista ni na koji način ne veže za stupanje na izdržavanje kazne zatvora, a pogotovo što se vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja ove sigurnosne mjere. Svako drugačije tumačenje o početku i trajanju posljedica osude i da početak pravnih posljedica osude nastupaju danom pravosnažnosti presude bilo bi u suprotnosti sa odredbom člana 119. Krivičnog zakona Federacije BiH i moglo bi da prouzrokuje različite posljedice. Upravo da bi se otklonila sva dilema i nejasnoća zakonodavac je pravne posljedice osude vezao s danom pravosnažnosti presude, pa kako je u konkretnom slučaju tužitelj pravosnažno osuđen na kaznu zatvora i kom je pravosnažno izrečena sigurnosna mjera zabrana rada u državnim organima, tuženo Ministarstvo je zakonito postupilo kada je donijelo rješenje o prestanku radnog odnosa državnom službeniku tužitelju jer je počela primjena sigurnosne mjere pravosnažnošću krivične presude.

Kako je u postupku utvrđeno da je odluka o prestanku radnog odnosa tužitelja dopuštena i zakonita, to je pravilno prvostepeni sud odbio zahtjev tužitelja za vraćanje na rad, isplatu plaće, dodataka na platu, naknada plata, uvećanja plata po osnovu minulog rada za period od prestanka rada do vraćanja na rad, isplata otpremnine, te uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje.

Stoga, žalbenim navodima tužitelja – kojima isti u biti ponavlja navode iz prvostepenog postupka, prigovarajući utvrđenom činjeničnom stanju po prvostepenom sudu, dajući svoju ocjenu činjeničnih utvrđenja, suprotnu od pravilno utvrđenog činjeničnog stanja, smatrajući da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno

pravo, kada je odbio tužbeni zahtjev tužitelja – ničim se ne dovodi u sumnju ispravnost činjeničnih utvrđenja i zaključaka po prvostepenom sudu i na toj osnovi pravilnost primjene materijalnog prava, kada je sud odbio tužbeni zahtjev tužitelja, pa se tužitelj, a kako bi se izbjeglo suvišno i nepotrebno ponavljanje, upućuje na obrazloženje pobijane odluke, kojim obrazloženjem je prvostepeni sud dao jasne i valjane razloge o tome, zašto zaključuje da je zakonito rješenje o prestanku radnog odnosa tužitelja, a koje razloge kao pravilne prihvaća i ovaj drugostepeni sud i u odnosu na koje žalbene prigovore se i očitovao ovaj žalbeni sud.

Ovaj sud je cijenio i ostale žalbene navode tužitelja, ali pošto isti nisu od odlučnog značenja sa aspekta predmeta spora (čl. 231. ZPP-a) nije ih posebno obrazlagao.

Na temelju navedenog odlučeno je kao u izreci primjenom odredbi člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednik vijeća
Nusret Halilović s.r.